

Καλό ταξίδι κύριε Παπαζή...

Δάσκαλε...

Ήταν θυμάμαι η πρώτη μέρα.
Αβέβαιο το φως της μικρής αίθουσας.
«Τα Μαθηματικά» λέγατε σαν πάντα,
«είναι το μεγαλείο της ανθρώπινης σκέψης».
Απορημένα εφηβικά κεφάλια σηκώσανε το βλέμμα
«Το πιο όμορφο και το πιο εύκολο μάθημα»...

Και μάθαμε από εκείνη τη στιγμή
Το κέφι σας το νεανικό
Καθώς με πάθος δείχνατε τα σχήματα στον πίνακα
Το γέλιο το μοναδικό που μας καλωσόριζε στο μάθημα
Και τα πειράγματα, μ' αγάπη φορτωμένα.

Σας λέγαμε φιλόσοφο και ξέρω, είχαμε δίκιο.
Γνωρίσατε όλα της ζωής τα ωραία και τα στραβά
Σε λίγες λέξεις λέγατε αλήθειες τρομερές
Χωρίς στόμφοις, χωρίς υπερβολές
Φωτίζονταν από ένα πνεύμα πιο γενναίο, πιο σωστό
Κι ολομεμιάς σωπαίνουν τα βιβλία
Σωπαίνουν τα χαρτιά και οι ψίθυροι στα πίσω τα θρανία
Και περιμέναμε
Στο περιθώριο της Άλγεβρας
Περιμέναμε
Ν' ακούσουμε τα λόγια αυτά τ' απλά
Που δεν ακούσαμε ποτέ ξανά έτσι από άλλο στόμα.

Περνούσαν γρήγορα οι βδομάδες
Χειμωνιάτικα διαλείμματα
Που μες την τάξη
Συνέχιζε η συζήτηση
Πέρα κι όλο πιο πέρα...

Χαμογελώντας πάντα στέκατε στην έδρα την παλιά.
Μόνο -καμιά φορά- θυμόσασταν τη Χίο
Κι ήταν η σκέψη σας εκεί
Στο αύριο, στο χωράφι.
«Κάθε ηλικία έχει τις χάρες της» τονίζατε,
«γι' αυτό πρέπει κι εσείς κι εγώ να χαιρόμαστε την κάθε μέρα».

Μα πέρασαν κι αυτές τις μέρες
Όπως περνούν όλες οι μέρες
Όπως κυλά ο καιρός
Κι ήρθε χρονιά καινούρια.
Όμως το νιώθαμε
Πως σ' αυτό το ταξίδι
Εσείς θ' αποβιβαζόσταν νωρίτερα.
Ελπίζαμε όμως σ' ένα γαλανό λιμάνι
Με νέα χαμόγελα και νέες ελπίδες.

Ναι, σας θυμάμαι
Καθώς αργά - αργά διασχίζατε τότε τον διάδρομο
Μέχρι τη μεγάλη πόρτα
Κάτι είχε σβήσει τότε
Αλλά πάντα, σαν παλιός ρεμπέτης
Με τη φωτιά να σιγοκαίει ακόμα
Μας αποχαιρετήσατε
Εκείνο το χειμωνιάτικο πρωί.

Από τότε ακούσαμε πολλά.
Πολλά δεν τα πιστέψαμε.
Δε θέλαμε να τα πιστέψουμε.
Μέχρι που μάθαμε
-σιωπή απλώθηκε ξαφνικά-
μάθαμε πως το καράβι
που σας πήρε
Έβαλε πλώρη για τον ουρανό
Για ρότα σκοτεινή
Και άγνωστα λιμάνια.

Τώρα, νύχτα βαθιά,
αμήχανοι αναμασάμε τις αναμνήσεις
που μαζέψαμε στον δρόμο
Και σκεφτόμαστε
Κάτω απ' τ' αστέρια.

Καλό ταξίδι, κύριε Παπαζή.

**Αποχαιρετισμός από ένα μαθητή
(Θεμιστοκλής Λαζαρής)**

Οι Θεοί ποτέ δεν πεθαίνουν

Στη Ραφήνα έχουν λάβει χώρα πολλά άσχημα συμβάντα τον τελευταίο καιρό. Οι φονικές πυρκαγιές προκάλεσαν ανεπούλωτο τραύμα στην πολύπαθη Ανατολική Αττική. Εκατόμβες θυμάτων μιας διαχρονικά αυτοκαταστροφικής σχέσης ανθρώπου-περιβάλλοντος. Και μέσα σε όλα αυτά που συμβαίνουν λάβαμε και το θλιβερό άγγελμα του θανάτου του Γιάννη του Παπαζή, του μαθηματικού του Λυκείου Ραφήνας που για δεκαετίες έδωσε όλη του την ψυχή στους μαθητές του για να αγαπήσουν και να εμβαθύνουν στον μαγικό κόσμο των Μαθηματικών.

Ο Γιάννης ο Παπαζής ήταν ένας πραγματικός «Θεός» για το σχολείο μας. Άνθρωπος με απίστευτο πάθος, απίστευτο μεράκι και απίστευτο τσαγανό. Μάγκας, φιλόσοφος, δάσκαλος, φίλος, συνάδελφος, Άνθρωπος.... Είχε το θάρρος της γνώμης του και δεν έκρυψε ποτέ αυτό που πίστευε. Χιώτης γνήσιος από τον Βροντάδο της Χίου. Ήρθε στην Αθήνα για να κάνει φροντιστήριο και να δώσει εξετάσεις για το Πανεπιστήμιο. Τα κατάφερε να μπει στο Πανεπιστήμιο αυτό το άβγαλτο νησιωτόπουλο από τη ναυτομάνα Χίο. Δούλεψε σκληρά για να τα βγάλει πέρα κόντρα στις δυσκολίες. Παντρεύτηκε την αγαπημένη του Αργυρώ, Χιώτισσα και αυτή, και έκαναν το σπιτικό τους σε ένα ονειρεμένο κτήμα στα ριζά του λόφου Έτος στο Πικέρμι. Στο κτήμα αυτό δημιούργησε τον δικό του μοναδικό Παράδεισο. Ο μαγικός κόσμος των πουλιών, των φυτών, των λουλουδιών. Η Κατερίνα, η κόρη του Γιάννη και της Αργυρώς, ήρθε να ολοκληρώσει τούτη την υπέροχη ομορφιά. Η Κατερίνα μεγάλωσε, σπούδασε, δούλεψε ως ερευνήτρια στην Κρήτη, παντρεύτηκε και κατάφερε να γίνει μητέρα. Ο Γιάννης ο Παπαζής έγινε παππούς. Υπήρξαν πολλές δυσκολίες μέσα σε όλη αυτή τη διαδρομή, αλλά ο Γιάννης ήξερε ότι στο τέλος όλα θα πάνε καλά. Και εκεί όπου έδειχαν όλα να βρίσκουν το δρόμο τους συνέβη το κακό. Η κακιά μάγισσα ζήλεψε την ευτυχία αυτών των ανθρώπων.

Ο Γιάννης αρρώστησε και δεν μπόρεσε αυτή τη φορά να το νικήσει τούτο το κακό. Από το σχολείο μας σταμάτησε ξαφνικά στα μέσα του χειμώνα. Από εκείνη τη στιγμή άρχισε ένας τιτάνιος αγώνας κόντρα στην κακιά την αρρώστεια. Ο «Θεός» Γιάννης Παπαζής για πρώτη φορά στη ζωή του δεν κατάφερε να βγει νικητής. Στο τέλος η μάχη χάθηκε... Είναι δυνατόν, όμως, ένας άνθρωπος σαν τον Γιάννη πραγματικά να χαθεί; Αυτό είναι αδύνατον. Οι άνθρωποι πεθαίνουν πραγματικά μόνο όταν σταματήσουν να τους αγαπούν. Και για τον άνθρωπο αυτό η αγάπη περισσεύει

Από την Αργυρώ, την Κατερίνα, το εγγόνι του, το γαμπρό του, τους συγγενείς του, τους συνάδελφούς του, του μαθητές του ... Τα λόγια είναι πολύ πτωχά. Άνθρωποι σαν τον Γιάννη δεν ξαναγίνονται. Γέννημα-θρέμμα μιας εποχής όπου οι άνθρωποι είχαν αξίες και ιδανικά....

Καλό ταξίδι, Γιάννη....

*Αποχαιρετισμός από ένα συνάδελφο
(Αντώνης Λαζαρήs)*